

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **P. L.**, zastoupený Mgr. Marinou Musilovou, advokátkou, sídlem Sukova 49/4, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2024, č. j. MV-9504-4/SO-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2024, č. j. 41 A 7/2024-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *studia* (program *Chemie pro medicínské aplikace* na Fakultě informačních technologií Vysokého učení technického v Brně) vydaného s platností do 31. 8. 2022. Žalobcovo studium bylo dne 22. 8. 2022 ukončeno, neboť nezískal dostatečný počet kreditů. Žalobce dne 17. 8. 2022 požádal o nové povolení k dlouhodobému pobytu, tentokrát za účelem *ostatní/jiné*, tj. za účelem studijních aktivit (denního vzdělávání v anglickém jazyce organizovaného *Go Study group jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s. r. o.*), které nejsou studiem podle § 64 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). K žádosti připojil doklad o zahájení vzdělávání v akademickém roce 2022/2023, tj. od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023. V průběhu řízení o této žádosti žalobce podal dne 28. 8. 2023 další (třetí) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a sice za účelem *studia* (jiného oboru na jiné vysoké škole než v případě pobytu do 31. 8. 2022, konkrétně programu *Čínská studia* na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně). Žalobce k žádosti připojil potvrzení o studiu od 11. 7. 2023 do 31. 8. 2024.

[2] Ministerstvo vnitra řízení o (třetí) žádosti zastavilo rozhodnutím ze dne 24. 11. 2023, č. j. OAM-35767-10/DP-2023, s odůvodněním, že žádost nebyla podána v době, kdy k tomu byl žalobce oprávněn. Žalobce v době podání (třetí) žádosti nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Zároveň ministerstvo uvedlo, že i kdyby podaná žádost měla být žádostí o prodloužení dosavadního žalobcova pobytu za účelem studia, žalobce ji nepodal v době podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy nejméně 120 dnů před skončením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které platilo do 31. 8. 2022.

[3] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná ve shodě s ministerstvem dospěla k závěru, že žalobce v době podání žádosti dne 28. 8. 2023 nedisponoval platným povolením k dlouhodobému pobytu. V době podání třetí žádosti žalobce pobýval na území České republiky pouze na základě fikce platnosti jeho dřívějšího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (platného do 31. 8. 2022) dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Třetí žádost proto dle žalované nebyla (1) řádnou žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, než který byl účastníku řízení povolen, (2) včasnou žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ani (3) žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podanou v době pobytu na základě dlouhodobého víza. Žalobce tedy dle žalované nebyl k podání třetí žádosti oprávněn.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud připomněl, že žalobce v době podání třetí žádosti neměl povolen dlouhodobý pobyt. V době podání třetí žádosti pobýval na území České republiky toliko na základě fikce legálního pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, která není skutečným povolením k pobytu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud zdůraznil, že fikce pobytu není co do svého obsahu totožná s povolením k dlouhodobému pobytu. Na jejím základě proto nelze rozhodovat o dalších žádostech. Opačný výklad by vedl k možnosti účelově podávat opakované žádosti, což by znamenalo zakládání nikdy nekončící fikce oprávněného pobytu a v nejzazším případě i nemožnost kohokoli vyhostit. Smyslem institutu fikce je dle krajského soudu vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly, nikoli však procesní „zacyklení“ pobytových žádostí a s tím spojené neukončitelné pobytové oprávnění. Krajský soud uzavřel, že žalobce podal třetí žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, a proto bylo řízení o žádosti zastaveno. Na zákonnost vydaného rozhodnutí žalované neměly dle krajského soudu vliv ani případné průtahy v řízení o druhé žádosti. Těm se žalobce mohl ve správním řízení bránit nástroji proti nečinnosti. Zároveň krajský soud uvedl, že nebylo povinností správních orgánů řízení o třetí žádosti přerušovat do doby skončení řízení o druhé žádosti, které by na výsledku řízení o třetí žádosti nic nezměnilo. Žalobce by třetí žádost mohl podat až poté, co by mu ministerstvo vydalo povolení k pobytu na základě druhé žádosti. Dříve to dle krajského soudu možné nebylo a není. Pochybení krajský soud neshledal ani stran posouzení dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. V této souvislosti uvedl, že v případech zastavení řízení není povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost zásahu vydaného rozhodnutí, výjimku představuje posouzení přiměřenosti zásahu s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Krajský soud upozornil, že žalobce je zletilý a sám o žádné nezletilé dítě nepečuje.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasil s výkladem správních orgánů a krajského soudu, že na základě fikce nebyl oprávněn podat třetí žádost. Zdůraznil, že tímto způsobem postupoval s ohledem na průtahy v řízení o druhé žádosti, jejichž negativní následky mu nelze přičítat k tíži. Dle stěžovatele bylo namístě zohlednit okolnosti případu, kdy o druhé žádosti bylo rozhodnuto až v době, kdy dokončil vzdělávání v anglickém jazyce. Stěžovatel současně setrval na námitce, že řízení o třetí žádosti mělo být přerušeno, neboť nebylo možné předvídat výsledek řízení o druhé žádosti. Zároveň namítal, že měly být posouzeny dopady vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť tyto důsledky jsou v jeho případě shodné se situací, kdy by byla třetí žádost zamítnuta. Stěžovatel připomněl, že v České republice pobývá déle než šest, přičemž v případě, že bude nucen ze země vycestovat, již nebude mít reálnou možnost návratu. Nemožnost pokračovat ve studiu by pro něj znamenala také velkou finanční ztrátu.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah spisového materiálu, vydaná správní rozhodnutí, vyjádření k žalobě a napadený rozsudek, s jehož závěry se v plném rozsahu ztotožnila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodl specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[9] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že namítané nevypořádání se s žalobními námitkami by v případě důvodnosti vedlo k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je však v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich hodnocení a proč pokládá stěžovatelovy námitky za nesprávné (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu

správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[10] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval spornou otázkou, zda toliko na základě fikce pobytu lze připustit podání nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Dospěl k závěru, že nikoli, naopak je nutné trvat na dodržení doby platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu (viz především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 10 Azs 320/2022-33, v němž Nejvyšší správní soud provedl podrobné shrnutí předchozí judikatury, z níž uvedený závěr vyplývá, a to včetně rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 54/2018-27, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, vycházejících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44, na které správně odkazoval též krajský soud).

[11] Krajský soud rovněž ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32, bod 22) správně upozornil, že stěžovatel se proti průtahům v řízení o druhé žádosti měl možnost bránit za použití nástrojů proti nečinnosti, přičemž ani případné průtahy v řízení o druhé žádosti nemohou nic změnit na vyslovených závěrech.

[12] Rovněž otázkou posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, je-li řízení zastaveno, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval a krajský soud z ní v napadeném rozsudku správně vycházel (viz např. rozsudek ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, nebo krajským soudem odkazované rozsudky ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, nebo ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33, a další). Krajský soud také správně vyhodnotil stěžovatelův požadavek na přerušení řízení o třetí žádosti do doby, než bude rozhodnuto o žádosti druhé.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou a nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Bezodkladně poté, co došlo k odstranění nedostatku podmínky řízení o kasační stížnosti (dne 29. 7. 2024 byla doložena plná moc opravňující advokátku Mgr. Marinu Musilovou k podání kasační stížnosti a zastupování stěžovatele v řízení o ní), Nejvyšší správní soud přistoupil k rozhodnutí ve věci, a proto již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namíste rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve

pokračování

věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu